

ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ ΕΛΛΗΝΩΝ - ΝΟΜΙΚΗ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ

Αγαπητοί φίλοι,

Ο απροσκύνητος συγγραφέας Νίκος Καζαντζάκης, το 1919, περιτρέχοντας τις χώρες του Καυκάσου με εντολή της ελληνικής κυβέρνησης για εντοπισμό και περισυλλογή ελλήνων προσφύγων εκ Πόντου και άλλων μερών της Ανατολής, αντικρίζοντας την αξιοθρήνητη κατάστασή τους, αναφώνησε:

«Άραγε θα βάλουν τώρα γνώση οι άθλιοι Ρωμιοί;

Άραγε θά'ναι η Καταστροφή τούτη, η απαρχή μιας αναγέννησης;»

Έκτοτε, το Έθνος μας επιχείρησε τρεις γιγάντιες προσπάθειες αναγέννησης: η πρώτη με την απόβαση του Ελληνικού Στρατού στη Σμύρνη το 1919, η δεύτερη με την εποποιία του 1940, και η τρίτη με τον ηρωικό αγώνα της Ε.Ο.Κ.Α. στην Κύπρο το 1955.

Δυστυχώς και οι τρεις ακολουθήθηκαν από νέες Τραγωδίες και Καταστροφές.

Τι πταίει; Ποιος ευθύνεται;

Μετά την πάροδο τόσων δεκαετιών και υπό το φως των ιστορικών ερευνών μπορούμε να δώσουμε την απάντηση: **Διχασμός, έλλειψη στρατηγικής διπλωματίας, ξενική εξάρτηση και υποτέλεια διοικούντων.**

Τι διδαχθήκαμε; τι αλλάξαμε; τι πετύχαμε μέχρι τώρα;

Το παράδειγμα της ανάδειξης, προβολής, και διεκδίκησης αναγνώρισης της Γενοκτονίας των Ελλήνων της Ανατολής, είναι μια από τις κραυγαλέες περιπτώσεις της ελληνικής πνευματικής, πολιτικής, και διπλωματικής αναποτελεσματικότητας και παθογένειας.

Για περισσότερο από εξήντα χρόνια επιβαλλόμενης άνωθεν σιωπής, την οποίαν δεν τόλμησαν έστω και μεμονωμένοι έλληνες επιστήμονες να παραβιάσουν, επιτέλους, λίγοι ανεξέλεγκτοι, υπακούοντας στη συνείδησή τους,

στο κλάμα και στις παρακλήσεις των γονέων τους, από τις αρχές της δεκαετίας του '80, αποφάσισαν να ερευνήσουν όσα έλαβαν χώραν στις πανάρχαιες πατρίδες μας στην Ανατολή κατά τη ζοφερή περίοδο 1908-1923.

Δυστυχώς, η μικροψυχία και οι, εκ προσωπικών κυρίως ελατηρίων, διχογνωμίες δεν άφησαν αλώβητο και αυτό το εθνικό εγχείρημα.

Φωνές χωρίς λογική, κι επιχειρήματα χωρίς σοβαρή τεκμηρίωση, επέφεραν σύγχυση στο λαό, διαχωρισμούς στα οργανωμένα σωματεία του προσφυγικού Ελληνισμού, και το χειρότερο όλων, οδήγησαν την Ελληνική Βουλή σε ανιστόρητες αναγνωρίσεις.

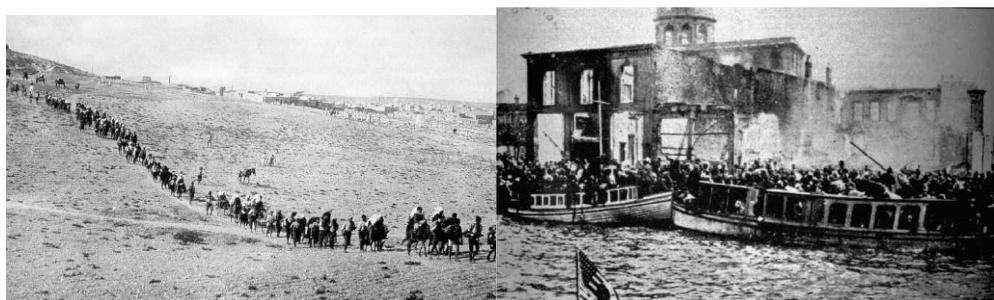
Αγαπητοί,

Θέτουμε τα εξής απλά ερωτήματα:

- Πότε άρχισαν οι μαζικοί, βάσει σχεδίου, διωγμοί των Ελλήνων της Ανατολής;
- Μήπως άρχισαν συστηματικά πριν την έναρξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου (Α' Π.Π.), και ποιόν Ελληνισμό έπληξαν τότε;
- Κατά τον Α' Π.Π. οι Νεότουρκοι περιορίστηκαν σε διωγμούς μόνο στον Πόντο;
- Τόσο κατά το 1914 όσο και μέχρι το τέλος του Α' Π.Π. υπήρξε οποιαδήποτε παρουσία Ελληνικού Στρατού στην Ανατολή ή πολεμική σύγκρουση με τους Τούρκους;
- Γιατί οι Στρατοί της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας κατέλαβαν εδάφη της Ανατολικής Θράκης και της Μικράς Ασίας, και φαίνεται, σε μερικούς ανιστόρητους, απαράδεκτη η παρουσία Ελληνικού Στρατού εκεί όπου συνεχιζόταν η Γενοκτονία σε βάρος ομογενών και όπου οι πόλεις επί χιλιάδες χρόνια κτίστηκαν και κατοικούνταν ακόμη από Έλληνες;
- Ευσταθούν τα επιχειρήματα κάποιων καθηγητών ή διανοουμένων Ελλήνων ότι πρέπει να μην ομιλούμε για διωγμούς του Κεμάλ στη

Δυτική Μικρά Ασία γιατί εκεί υπήρχε Ελληνικός Στρατός ο οποίος διέπραττε εγκλήματα κατά των Τούρκων;

- Τέλος οι, κατά σύστημα, αντίθετοι σε κάθε μορφής ελληνικών διεκδικήσεων, προερχόμενοι κυρίως εκ της ελληνικής ακαδημαϊκής κοινότητας, επικαλούνται είτε το Διεθνές Δίκαιο, είτε τη Σύμβαση του Ο.Η.Ε. του 1948 περί Γενοκτονίας, είτε τη Συνθήκη της Λωζάννης, για ν'αποθαρρύνουν κάθε προσπάθεια αναγνώρισης της Γενοκτονίας του Ελληνισμού της Ανατολής.

Στα επτά, παραπάνω, ερωτήματα απαντούμε συνοπτικά:

Οι πρώτοι μαζικοί διωγμοί άρχισαν από τις αρχές του 1914, βάσει σχεδίου που κατάρτισαν Γερμανοί και Νεότουρκοι. Συγκεκριμένα ο τούρκος υπουργός Εσωτερικών Ταλαάτ μπέης, ο υπουργός Πολέμου Ενβέρ πασάς, ο γερμανός στρατηγός Λίμαν φον Σάντερς και ο γερμανός πρέσβης Βάνγκενχαϊμ. Έπληξαν όλο τον Ελληνισμό της Ανατολικής Θράκης και της Δυτικής Μικράς Ασίας. Τα θύματα ανέρχονται κατά το Οικουμενικό Πατριαρχείο σε 284.172 άτομα. Ενώ κατά τον αμερικανό πρέσβη Μορκεντάου σε 400.000. Ακόμη και ο τούρκος καθηγητής Τανέρ Ακσάμ αναφέρει ότι οι Ενβέρ και Ταλαάτ συγκρότησαν μια «**Ειδική Οργάνωση**» με μοναδική αποστολή την εξόντωση των χριστιανών. Ιδού ένα απόσπασμα: «*Η δράση της Οργάνωσης εναντίον του εσωτερικού εχθρού είχε αρχίσει ακόμη πριν τον Α' Π.Π. Η εκτόπιση του ελληνικού πληθυσμού του Αιγαίου, μέσω τρομοκρατίας και απαλλοτρίωσης των ιδιοκτησιών του, είχε πραγματοποιηθεί ως μέρος του σχεδίου για την ομοιογεννοποίηση της Ανατολίας ...*».

Αλλά και κατά τη διάρκεια του Α' Π.Π. οι διωγμοί δεν αφορούσαν μόνο τον Πόντο, ούτε μόνο τους Έλληνες, αλλά και τους Αρμένιους και άλλους χριστιανικούς λαούς. Ιδού ένα απόσπασμα γαλλικού εγγράφου, του Γενικού Επιτελείου, με ημερομηνία 5 Σεπτεμβρίου 1917: «Εδώ και δύο χρόνια, όλος ο χριστιανικός πληθυσμός εξορίστηκε στο εσωτερικό, αφού του αφαιρέθηκαν τα πάντα.

Από τη Σαμψούντα 60.000. Από το Αϊβαλί 30.000. Γυναίκες και παιδιά θεωρούμενα ύποπτα εξορίστηκαν. Μεγάλος αριθμός είναι νεκροί από τύφο.

Ακόμη μια χρονιά αυτού του καθεστώτος και η Τουρκία θα γίνει νεκροταφείο όλου του χριστιανικού πληθυσμού».

Και ο επιτόπου, στην Κωνσταντινούπολη, αμερικανός πρέσβης, Μοργκεντάου αναφέρει: «Οι Αρμένιοι δεν ήταν ο μόνος λαός που επλήγη από το δόγμα: “Η Τουρκία στους Τούρκους...” Στην πραγματικότητα οι Έλληνες υπήρξαν τα πρώτα θύματα του σχεδίου εκτουρκισμού...»

Οι τρόποι εξόντωσης ήταν σατανικοί **«αλά τούρκα»** όπως σημειώνουν διάφορα έγγραφα. Για παράδειγμα, οι άνδρες εκτελούνταν με ομαδικούς τουφεκισμούς, ομαδικές κρεμάλες, με λιθοβολισμούς και χρήση γεωργικών εργαλείων. Ενώ όσους κατέτασσαν στα **Τάγματα Εργασίας** τους επεφύλασσαν θάνατο κυρίως μ'εξοντωτικές εργασίες, πείνα και ξυλοδαρμούς. Μόνο σε μία περίπτωση, σύμφωνα με την ίδια Γαλλική Υπηρεσία, σε διάστημα μηνών εντός του 1917, εξοντώθηκαν 30.000 άνδρες κατά τη διάρκεια εργασιών σιδηροδρομικής σήραγγας στο όρος ΓΚΙΑΟΥΡ ΝΤΑΓ της ΝΑ Τουρκίας.

Συνολικά στη δεύτερη αυτή φάση εξοντώθηκαν 490.063 άτομα.

Το γενικό συμπέρασμα είναι ότι πριν τον Α' Π.Π. και κατά τη διάρκειά του εξοντώθηκαν 773.915 Έλληνες της Ανατολής (Ανατολική Θράκη, Πόντος, υπόλοιπος Μικρά Ασία), και ότι στο διάστημα αυτό ούτε ένας Έλληνας στρατιώτης δε βρέθηκε σε οθωμανικό έδαφος.

Για τις γυναίκες, τα κορίτσια, και τα μικρά παιδιά εκτός από θανάτους λόγω πείνας, εξάντλησης, ασθενειών, οι Τούρκοι επιδίδονταν σε βιασμούς, αρπαγές, εγκλεισμό σε χαρέμια και υποχρεωτικό εκμουσουλμανισμό.

Ο άγγλος πρέσβης στην Ελβετία Ράμπολντ στις 11 Δεκεμβρίου 1917 λέει μεταξύ άλλων: «Οι γυναίκες και τα κορίτσια διανέμονται μεταξύ των γερμανών επισήμων και των επιφανών μουσουλμάνων ... Υπολογίζεται ότι από την Κωνσταντινούπολη πάνω από 3.000 σκλαβώθηκαν, αλλά λέγεται ότι στην Ασιατική Τουρκία πάνω από 100.000 σκοτώθηκαν ή πέθαναν από την πείνα ...».

Η τύχη δεκάδων χιλιάδων γυναικών και παιδιών δε θα έρθει ποτέ στο φως. Μία εικόνα μας δίνει το σοβαρό και τεκμηριωμένο «**Μνημόνιο**» το οποίο συνέταξε ο άγγλος διπλωμάτης G.W. Rendel αμέσως μετά τον Α' Π.Π. Αναφέρει σχετικά με την τύχη των γυναικών και των παιδιών: «Περίπου 90.000 γυναίκες και ορφανά περισυλλέχθηκαν από τα μουσουλμανικά χέρια, από ένα σύνολο περίπου 170.000 ...».

Ο ίδιος, μας δίνει μια πρώτη ένδειξη και για την αρξάμενη κεμαλική κατάρρα: «Από τις αρχές Μαΐου 1919, άρχισαν να φθάνουν αναφορές για νέους διωγμούς Αρμενίων και Ελλήνων, που άρχισαν σε όλη την Ανατολή και τον Πόντο..».

Η τρίτη φάση των διωγμών, η «**Κεμαλική**», από το Μάιο του 1919 έως τον Οκτώβριο του 1923, κατά την οποία εξοντώθηκαν άνω των 700.000 Ελλήνων της Ανατολής, αποτελεί την πλέον εξελιγμένη μορφή της τουρκικής βαρβαρότητας και αποκορυφώθηκε με το κάψιμο της Σμύρνης, τους χιλιάδες νεκρούς εντός της πόλης, και τις χιλιάδες ομαδικές εκτελέσεις των νέων ανδρών.

Σε ό,τι αφορά την παρουσία του Ελληνικού Στρατού στην Ανατολή και τις προσαπτόμενες, ενορχηστρωμένες κατηγορίες, από έχοντας συμφέρον ξένους και από έλληνες αμαθείς ή και αμφιβόλων κινήτρων, αναφέρουμε:

Από το Νοέμβριο του 1918, αγγλικά και γαλλικά στρατεύματα εισέβαλλαν στη Μικρά Ασία, Πόντο, και Ανατολική Θράκη, ενώ στα τέλη Απριλίου 1919 εισέβαλλαν ιταλικά στρατεύματα στη νότια και τη νοτιοδυτική Μικρά Ασία. Ομοεθνείς των τριών αυτών χωρών στην Ανατολή δεν υπήρχαν, οι δε Τούρκοι μοιρολατρικά, και χωρίς αντίσταση, δέχθηκαν την ξενική αυτή παρουσία.

Ο Ελληνικός Στρατός, εντούτοις, δεν επενέβη αυτοδικαίως, αλλά με απόφαση των Συμμάχων, γεγονός το οποίο ήταν και δίκαιο, αφού η Ελλάδα πολέμησε γενναία στο πλευρό των Συμμάχων στον Α' Π.Π., και στην Ανατολή διώχθηκαν ή εξοντώθηκαν ήδη πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ομοεθνών της, και παρά την Ανακωχή, οι διωγμοί συνεχίζονταν.

Για τις κατηγορίες δε για διαπραχθέντα εγκλήματα του Ελληνικού Στρατού απαντούμε:

- Στρατός μας πήγε και στην Ανατολική Θράκη, γιατί δεν αναφέρονται εκεί εγκλήματα;

- Στη Μικρά Ασία, ο Στρατός μας τήρησε άψογη στάση, σεβάστηκε τους Τούρκους, ανέβασε το εξαθλιωμένο επίπεδο ζωής τους, και τιμώρησε παραδειγματικά, ακόμη και με θάνατο, τις ελάχιστες παραβάσεις των στρατιωτικών. Αντίθετα οι τούρκοι τσέτες και στρατιώτες, από τον Πόντο έως τα δυτικά παράλια της Μικράς Ασίας, άπλωσαν ένα απαίσιο νεκροσέντονο φρίκης. Μόνον ένα παράδειγμα φανερώνει του λόγου το αληθές. Όταν ο Ελληνικός Στρατός έφτασε στην πόλη του Αϊδινίου δε μάτωσε μύτη μουσουλμάνου. Σε λίγες εβδομάδες τούρκοι στρατιώτες και τσέτες επιτέθηκαν και ανακατέλαβαν την πόλη αυτή. Τα ζωηρά επεισόδια στην **«Κόλαση του Δάντη»** δεν είναι παρά απλά, συνηθισμένα γεγονότα σε σύγκριση με τα δεινά χιλιάδων Ελλήνων της μαρτυρικής αυτής πόλης. Ιδού μια περιγραφή της τραγωδίας από τον απεσταλμένο της γαλλικής εφημερίδας **«Ματέν»**: *«... Νομίζει κανείς ότι κάτω από το Αϊδίνιο υπήρχε ένας τεράστιος υπόνομος, γεμάτος δυναμίτιδα, ο οποίος ανατίναξε όλο το ελληνικό τμήμα της πόλης ... Τα πηγάδια είναι γεμάτα πτώματα. Μέσα στα ερείπια προσκρούει κανείς σε καμένα πτώματα. Παντού υπάρχουν διασκορπισμένα ανθρώπινα μέλη. Ρυάκια από αίμα κυλούν στους δρόμους.*

Πτώματα ελληνίδων παρθένων, με πρόσφατα ίχνη βιασμού, κείνται στους δρόμους. Οι Τούρκοι φεύγοντας άρπασαν πάνω από 200 Ελληνίδες για να συνεχίσουν στα υψώματα το σαρκικό τους συμπόσιο».

Σε όσους, τέλος, αμαθείς, ή αργυρώνητους επιστήμονες και πολιτικούς οι οποίοι προσπαθούν να αθώσουν τους Τούρκους επικαλούμενοι επιχειρήματα από το Διεθνές Δίκαιο, τη Σύμβαση του Ο.Η.Ε. περί Γενοκτονίας, το Κοινό Ποινικό Δίκαιο, και την προβλεπόμενη «αμνηστία» από τη Συνθήκη της Λωζάνης, δίνουμε τις ακόλουθες απαντήσεις:

α. Η Γενική Συνέλευση του Ο.Η.Ε. στις 9 Δεκεμβρίου 1948, με το 260(III) ψήφισμά της, θέσπισε τη **Σύμβαση Περί Γενοκτονίας**, η οποία περιλαμβάνει 19 άρθρα.

Στο άρθρο 2 αναφέρει ότι γενοκτονία συνιστούν οι ακόλουθες πράξεις που διαπράττονται με πρόθεση:

1. Θανάτωση μελών μιας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας.
2. Πρόκληση σοβαρής ή ψυχικής βλάβης μελών της ομάδας.
3. Σκόπιμη επιβολή επί της ομάδας συνθηκών ικανών να επιφέρουν την φυσική καταστροφή της, εν όλω ή εν μέρει.
4. Επιβολή μέτρων που αποσκοπούν στην αποτροπή γεννήσεων στο εσωτερικό της ομάδας.
5. Μεταφορά, με βία, παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα.

β. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η Σύμβαση απαριθμεί τις πράξεις γενοκτονίας και θέτει απαραίτητο, κυρίαρχο κριτήριο την «**Πρόθεση**».

Από τις χιλιάδες περιπτώσεις των εγκλημάτων των Τούρκων, ας αναφέρουμε ένα μικρό απόσπασμα από γαλλικό έγγραφο του 1921 που αφορά χωριό του Πόντου, για να κρίνετε αν υπήρχε εγκληματική πρόθεση:

«Το χωριό Ada, σε απόσταση 2½ ωρών (εννοείται πεζή) από τη Σαμψούντα, υπέστη το πιο τραγικό τέλος. Το αστυνομικό σώμα, διοικούμενο από τον Demie Ali, συνοδευόμενο από συμμορία του Osman Agha, συγκέντρωσε όλους τους κατοίκους των περιχώρων του Ada (Άτα), τους περικύκλωσε απ' όλες τις μεριές κι έβαλε φωτιά. Όλος ο κόσμος που συγκεντρώθηκε εκεί κήκε ζωντανός, και οι λίγοι που διέφυγαν τις φλόγες τουφεκίστηκαν από τους παραμονεύοντες χωροφύλακες. Πάνω από 3.000 αθώοι βρήκαν εκεί το θάνατο». Και αμέσως παρακάτω διαβάζουμε:

«Στο Αμερικανικό Νοσοκομείο της Σαμψούντας θεραπεύονται 40 νέα κοριτσόπουλα, Ελληνίδες της Σαμψούντας, ηλικίας από 6 έως 12 ετών, όλα βιασθέντα βάρβαρα από τους Τούρκους».

γ. Στους απλοϊκούς ή ανεπαρκείς νομικούς οι οποίοι επικαλούνται τη **μη αναδρομικότητα** του ποινικού νόμου σύμφωνα με την καθιερωθείσα αρχή του Ρωμαϊκού Δικαίου **«Nullum crimen, nulla poena sine lege praevia»** (Κανένα έγκλημα, καμία ποινή χωρίς νόμο) δεν ισχύει για τα εγκλήματα Γενοκτονίας όπως προβλέπει το άρθρο 15 παράγραφος 2 της Σύμβασης. *«Τίποτε δεν εμποδίζει τη δίκη και την τιμωρία οποιουδήποτε προσώπου, για οποιαδήποτε πράξη ή παράλειψη που στον χρόνο διάπραξης ήταν εγκληματικές σύμφωνα με τις γενικές αρχές του νόμου, οι οποίες αναγνωρίστηκαν από την κοινότητα των εθνών».*

Τονίζουμε εδώ ότι η Τουρκία, στις 31 Ιουλίου 1950, αποδέχθηκε τη Σύμβαση, άρα αποδέχθηκε την αναδρομικότητα που καθιερώνει το άρθρο 15 της Σύμβασης.

δ. Οι πεισματικοί υπερασπιστές των Τούρκων επικαλούνται και την αρχή της **«παραγραφής»** λόγω χρόνου. Όμως ούτε το επιχείρημα αυτό ισχύει και μάλιστα ο Ο.Η.Ε., στις 26 Νοεμβρίου 1968, υιοθέτησε το απαράγραπτο των εγκλημάτων πολέμου και των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας, όπως θεωρούνται αυτά της Γενοκτονίας. Συγκεκριμένα το άρθρο 1 ορίζει: *«Κανένας*

περιορισμός δε θα ισχύσει για τα εγκλήματα αυτά ... ανεξάρτητα από την ημερομηνία διάπραξης των ...».

Για παράδειγμα ο συλληφθείς και δικαζόμενος στη Γαλλία γερμανός εγκληματίας Κλάους Μπάρπι (Klaus Barbie) για εγκλήματα σε βάρος Εβραίων της Γαλλίας, επικαλέστηκε τόσο την «αρχή της μη αναδρομικότητας» όσο και της «παραγραφής». Όμως το Γαλλικό Εφετείο απέρριψε τα επιχειρήματα και τον καταδίκασε.

ε. Τέλος, οι αμετανόητοι υπερασπιστές της τουρκικής θηριωδίας επικαλούνται το άρθρο 3 του παραρτήματος VIII (Δήλωσης περί αμνηστίας και πρωτόκολλον) της Συνθήκης της Λωζάνης, το οποίο ορίζει *«Πλήρης και τελεία αμνηστία θέλει αμοιβαίως χορηγηθή υπό της Τουρκικής και της Ελληνικής Κυβερνήσεως δια παν διαπραχθέν κατά την αυτήν χρονικήν περίοδον κακούργημα ή πλημμέλημα συναφές προς πολιτικά γεγονότα λαβόντα χώραν διαρκούσης της περιόδου τούτης».*

Η περίοδος αυτή καθορίζεται από το άρθρο 2 και είναι η μεταξύ 1ης Αυγούστου 1914 και 20ης Νοεμβρίου 1922.

Βεβαίως η Σύμβαση του Ο.Η.Ε. περί Γενοκτονίας υπερισχύει πάσης προγενεστέρας ή μεταγενεστέρας συνθήκης η οποία θα χορηγούσε αμνηστία για εγκλήματα Γενοκτονίας.

Όμως ακόμη και η προβληθείσα αμνηστία στη Συνθήκη της Λωζάνης, δεν αμνήστευσε τα εγκλήματα των Νεότουρκων που διαπράχθηκαν στη Θράκη και τη Δυτική Μικρά Ασία καθ'όλο το διάστημα από τέλη 1913 έως 1η Αυγούστου 1914, ούτε αυτά που διαπράχθηκαν από τις 20 Νοεμβρίου 1922 έως Αύγουστο 1923 από τους Κεμαλικούς.

Σε κάθε περίπτωση τα περί αμνηστίας λόγω θανάτου όλων των δραστών και των ηθικών αυτουργών δεν έχουν πλέον παρά ιστορική αξία υπό την έννοια ότι αδρανήσαμε να επιδιώξουμε τιμωρία τους όσο ακόμη ζούσαν σύμφωνα με το δικαίωμα που χορήγησε η Σύμβαση του Ο.Η.Ε. περί Γενοκτονίας.

Κύριες και κύριοι,

Στη διάσκεψη της Λωζάνης η Ελλάδα παρακάθησε στο ίδιο τραπέζι με τους Συμμάχους της, και στο απέναντι τραπέζι παρακάθησε η Τουρκία.

Όμως, η Αγγλία, η Γαλλία, και η Ιταλία πρωτίστως πέτυχαν την εξασφάλιση των δικών τους συμφερόντων, κι έπειτα η μεν Αγγλία, ένυπτε τας χείρας της ως Πόντιος Πιλάτος, οι δε Γαλλία και Ιταλία συνέχισαν τους συνηγόρους υπεράσπισης της Τουρκίας. Η τουρκική αντιπροσωπεία, υπό το στρατηγό Ισμέτ πασά, ως υπουργού των Εξωτερικών, γεμάτη έπαρση, πίεζε να πάρει όλα, ακόμη και πολεμικές αποζημιώσεις εκ μέρους της Ελλάδας. Αν δε γινόταν το θαύμα της ανασυγκρότησης ενός αξιόμαχου Ελληνικού Στρατού στον Έβρο, δε θα υποχωρούσαν οι Τούρκοι ούτε στο ζήτημα των πολεμικών αποζημιώσεων ούτε στην παραμονή Ελλήνων στην Κωνσταντινούπολη, Ίμβρο και Τένεδο.

Αξίζει εδώ να σας διαβάσω ένα απόσπασμα από την ετήσια έκθεση του Γαλλικού Σώματος Κατοχής στην Κωνσταντινούπολη για το έτος 1923:

«Έξι μεραρχίες πεζικού και μία μεραρχία ιππικού συγκεντρώθηκαν στην περιοχή του Έβρου.

Στις 27 Μαΐου, την παραμονή της ταχθείσης προσθεσμίας για την προχώρηση των Ελληνικών Δυνάμεων, οι Τούρκοι ανακοίνωσαν την παραίτησή τους από κάθε αποζημίωση».

Εντούτοις, εκείνα που με φόβο, τότε, υπέγραψαν, τον ίδιο χρόνο, και τον επόμενο, και τις επόμενες δεκαετίες και μέχρι σήμερα, όχι μόνο δεν τήρησαν όσα υπέγραψαν, αλλά συστηματικά, κυνικά και βάρβαρα γενοκτόνησαν τους Έλληνες της Κωνσταντινούπολης, της Ίμβρου και της Τενέδου, και από το 1974 μέχρι σήμερα τον Ελληνισμό της Κύπρου.

Πόντος, Θράκη, Μικρά Ασία, Κύπρος αποτελούν, σ'όλα τα θέματα, συγκοινωνούντα δοχεία.

Το φοβικό σύνδρομο που χαρακτήρισε και χαρακτηρίζει μέχρι τις ημέρες μας τη στάση και τις αντιδράσεις όλων των ελληνικών κυβερνήσεων από το 1923, αποθράσυνε τους Τούρκους και το εκμεταλλεύτηκαν μεθοδικά.

Αιώνες τώρα αλληλογνωρίζομαστε, όμως οι Τούρκοι αποδείχθηκαν καλλίτεροι ψυχολόγοι από εμάς. Από το 1912 έως σήμερα ποτέ οι Τούρκοι δεν νίκησαν τον Ελληνικό Στρατό. Το 1922 στη Μικρά Ασία και το 1974 στην Κύπρο, εμείς αυτοκινηθήκαμε με τη διχόνοια και την προδοσία.

Ένας γάλλος διπλωμάτης, ο **Αλφόνς Ρουαγιέ**, το 1856 έστειλε επιστολή προς τον αυτοκράτορά του Ναπολέοντα Γ', στην οποία τον ικέτευε να προσέξει ιδαιτέρως την τουρκική υστεροβουλία και αφερεγγυότητα. Ιδού ένα απόσπασμα: «... Για τους Τούρκους δε θα ήταν ποτέ υπερβολικό να το επαναλάβουμε: υπάρχει μία άβυσσος μεταξύ των γραπτών πραγμάτων και αυτών που εκτελούνται. Αν επιτύχουν να ξεγελάσουν την Ευρώπη, ακόμη μια φορά, θα έχουν κερδίσει χρόνο. Είναι το μόνο που θέλουν. Οι Τούρκοι δεν υπακούουν στις ιδέες, παρά μόνον όταν τις βλέπουν να υποστηρίζονται με τη δύναμη ...».

Έμπρακτη επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας αποτελούν οι μεγάλοι λεονταρισμοί και οι απειλές κατά της Κύπρου με την ευκαιρία της εκμετάλλευσης των εντός της ΑΟΖ της κοιτασμάτων αερίου, και η άτακτη υποχώρησή της όταν διαισθάνθηκε απέναντί της φερέγγυα απειλή.

Αγαπητοί φίλοι,

Οι Τούρκοι εφάρμοσαν την ίδια, γενική, γενοκτόνο πολιτική έναντι Ελλήνων, Αρμενίων, Ασσυρίων χριστιανών και Χαλδαίων. Σε βάρος των Ελλήνων συνέχισαν και συνεχίζουν σε Ίμβρο, Τένεδο, Κωνσταντινούπολη και Κύπρο.

Αφήνοντας εγωισμούς και συμμορφούμενοι, επιτέλους, με τα ιστορικά ντοκουμέντα, να επιδιώξουμε:

- Από την Ελληνική Βουλή μια καθαρή αναγνώριση της Γενοκτονίας των προγόνων μας στην Ανατολή και καθορισμό ενιαίας ημερομηνίας μνήμης.

- Με συντονισμένες δράσεις Ελλήνων, Αρμενίων, Ασσυρίων, Χαλδαίων και Ελλήνων της Κύπρου να επιτύχουμε αναγνώρισεις από ξένα κράτη αλλά και την ίδια την Τουρκία.

Η Γενοκτονία των χριστιανικών λαών της Ανατολής αποτελεί τη μεγαλύτερη ντροπή για τη Δύση γιατί η τελευταία πράξη της, η σφαγή και η πυρκαϊά της Σμύρνης έγινε παρουσία 15 πολεμικών συμμαχικών πλοίων.

Δύο φιλότιμοι άγγλοι βουλευτές, ο **Stephen Pound** και ο **Andrew Dismore**, ζήτησαν από τους άγγλους βουλευτές ν' αναγνωρίσουν τις Γενοκτονίες. Απευθυνόμενος στον άγγλο υπουργό Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, **Geoffrey Hoon** και στους βουλευτές είπε:

«... Μόνο αν δεχτούμε ότι συνέβησαν οι πράξεις εθνικών εκκαθαρίσεων και γενοκτονιών, θα μπορούμε να εμποδίσουμε τέτοιες μελλοντικές πρακτικές. Το οφείλουμε αυτό όχι μόνο στους Αρμένιους, Ασσυρίους, και Έλληνες φίλους μας ... αλλά πρωτίστως στους εαυτούς μας ... Αξιότιμε κύριε υπουργέ, αξιότιμοι κύριοι βουλευτές, ν' αναφερθώ στην πυρπόληση της Σμύρνης; Πρόκειται για βαθιά ουλή της ιστορίας του κόσμου και του λαού μας. Το ξέρουμε καλά αυτό. Ζητώ την αναγνώριση της Γενοκτονίας που συνέβη στην Οθωμανική Αυτοκρατορία».

Το ξέρουν λοιπόν οι Δυτικοί. Οι φιλότιμοι νιώθουν και τύψεις για τη συμπεριφορά των προγόνων τους!

Η Σμύρνη θεωρείται «ουλή» της ιστορίας.

Για πολλούς Έλληνες, πολιτικούς και καθηγητές, η θεωρία της κυρίας Ρεπούση «περί συνωστισμού στη Σμύρνη» αποτελεί την εξ αποκαλύψεως αλήθεια!

Αγαπητοί,

«Ο Τούρκος» αναφέρει ο αμερικανός πρέσβης Μοργκεντάου, «είναι ουσιαστικά θρασύδειλος. Είναι γενναίος σαν λιοντάρι όταν τα πράγματα έρχονται όπως τα θέλει, αλλά δουλόφρων, χαμερπής και λιγόψυχος όταν του τυχαίνουν αναποδιές...».

Διεκδικώντας αταλάντευτα και διεκδίκηση αναγνώρισης της Γενοκτονίας μας θα του δημιουργούμε τις αναποδιές που επιβάλλονται.

Εμείς ξέρουμε καλά ποιους να φοβόσαστε περισσότερο. Τον αγώνα θα τον φέρουμε σε πέρας.

Τσιρκινίδης Χάραλαμπος (Χάρης)

Θεσσαλονίκη 10 Σεπτεμβρίου 2015